

PLÁCIDO MO PROJECT

Un projecte de MAGDA PUIG

Coproduït per:

Amb el suport de:

**“EL SILENCI DE L’ART
O DELS MUSEUS,
POT CONTRIBUIR
A LA CRISI DE LA
DEMOCRÀCIA...”**

Krzysztof Wodiczko

NO TOCAR

#PROJECTE

#PUNT DE PARTIDA

#ADAPTACIÓ

#FITXA ARTÍSTICA

#PLÁCIDO MO TERRASSA

#RECULL DE PREMSA

#CURRÍCULUMS

#CONTACTE

EL PROJECTE

SINOPSI

Un recorregut per la ciutat, guiat per la veu d'algú que ha viscut als seus carrers. Aturades en llocs invisibles, llocs sense Història, però plens de vida no relatada. Re-visitat. Re-mirar. Re-enfocar. Re-construir. I entre parada i parada, petites intervencions artístiques que parlen d'aquestes històries invisibles. **Plácido Mo** és un dispositiu artístic urbà documental, un artefacte escènic que intervé a l'espai públic.

VÍDEO PLÁCIDO MO #TERRASSA: <https://www.youtube.com/watch?v=lyqq7drIKvQ>

CARACTERÍSTIQUES

1. ARTEFACTE ESCÈNIC

La dramaturgia dels recorreguts s'adapta al treball específic de la població de cada ciutat

2. INTERVENCIONS ESPAI PÚBLIC

3. COL·LABORACIÓ ASSOCIACIÓ LOCAL

Associació vinculada als *sense sostre*

DURADA: 35 min

GRUPS: 30 persones

PASSES: 6 passes per dia

IDIOMA: adaptat a cada ciutat

**L'ALIENAT ÉS PERCEBUT COM UN
ESTRANY. DE QUÈ TENIM POR
LES COMUNITATS? LA FIGURA
DE L'ESTRANY ÉS CONSTRUÏDA
PERSISTENTMENT COM AQUELL QUE
POSA EN RISC EL NOSTRE BENESTAR.**

Rimini Protokoll

PUNT DE PARTIDA

“Abro este Twitter en busca de una oportunidad. Necesito contar cómo me siento.”

Amb aquesta frase començava, el dia 1 de desembre de 2010 el Twitter de Plácido Moreno, @Placido_Mo. Es podia seguir (gairebé a temps real) la història d'un home en atur crònic, amb una depressió, abandonat per la dona i amb un deute hipotecari inassumible, que finalment porta al banc, a expropiar-li el pis. Amb twits i fotos cada dia explicava com es buscava la vida al carrer.

Dues setmanes després, es va filtrar als mitjans que darrere de Plácido_Mo, hi havia el Juan Carlos, el Martín, el Germán, l'Inma i el Toni. Tots havien viscut al carrer. Era una iniciativa de la campanya de *“Tots mereixem una oportunitat”* de la Fundació Arrels.

Tot i que Placido_Mo fos un pseudònim, Plácido Morales va existir. Va morir el 10 d'octubre del 2010 als 52 anys. N'havia passat 10 al carrer. Encara ara, cada dilluns al migdia, *Los plácidos* (com s'autoanomenen ells) es troben i decideixen quin missatge volen fer visible per les xarxes. La limitació: 140 caràcters.

Descobrir aquesta iniciativa és el detonador perquè tot aquest projecte artístic es posi en marxa. A més de la necessitat d'explorar **territoris creatius mixtes**, on les diferents disciplines artístiques es barregin. El projecte parteix d'un escenari molt concret: **els carrers de les nostres ciutats**. I també d'uns protagonistes molt concrets: **persones que han dormit en aquests carrers** i que es convertiran en el que la companyia de teatre Rimini Protokoll defineix com a *everyday experts* (gent que normalment no actua i que a més són vistos com a “estrangers culturals”). Ells són els que tenen la informació de la qual es nodreix aquest projecte.

Què és el que fa que un lloc sigui interessant? Quan “visites” algun lloc és perquè darrere d'ell s'hi amaga una història, normalment part de la Història (la que surt als llibres). Què pot fer que un espai que d'entrada no té l'aureola artística o que no és un espai d'interès cultural o econòmic, capti l'interès d'un “visitant”? Aquest projecte pretén indagar en la **relació espai-ciutat-experiència pròpia** i també en els mecanismes que fan que aquest espai de trànsit impersonal (carrer), pugui ser un espai de trobada, d'intercanvi, i d'interès tant social com artístic.

En el món contemporani, quan els fonaments de l'arrelament bàsic humà que donen seguretat són fonaments basats en el canvi i el moviment: no hi ha lloc on agafar-se. Per tant, la paradoxa de la contemporaneïtat és la cerca d'arrels amb la consciència que **l'única casa possible és el teu cos**.

Els protagonistes de Plácido Mo, han viscut aquesta paradoxa en els mateixos carrers per on passem cada dia molts de nosaltres. Què passa doncs si posem el focus en aquests llocs i les seves històries? Què passa si ens aproximem a aquests llocs/experiències pròpies i entrem dins la seva intimitat?

Dins el recorregut hi ha dues maneres d'ocupar o tansitar l'espai:

- **Punts d'interès:** determinats per les experiències dels protagonistes.
- **Els desplaçaments:** Per anar d'un punt a un altre, el grup transita pels carrers, on hi ha **intervencions a la via pública**.

***“UN INDIGENT ÉS ALGÚ QUE ES
TROBA PELS CARRERS PERQUÈ HA
ESTAT EXCLÒS DEL MUSEU. EXCLÒS
PEL MUSEU. CAL IMPOSAR AL
PÚBLIC L’ESPECTACLE D’ALLÒ QUE
LA SEVA COMUNITAT EXCLOU...”***

Krzysztof Wodiczko

**HOME
STREET
HOME**

ADAPTACIÓ

Plácido Mo parteix d'una estructura dramàtica que es completa a partir del treball específic que es fa a cada ciutat. Es treballa amb una associació local vinculada als sense sostre, que fa de pont entre l'equip del projecte i tres persones sense sostre (*Els plácidos*).

El treball s'estructura de la següent manera:

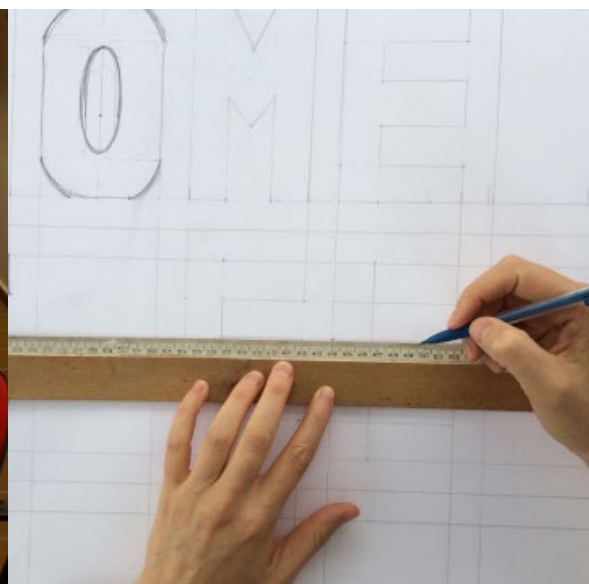
- 1 SESSIONS TREBALL AMB PLÀCIDOS (10 dies):**
10 sessions amb cada Plácido, on es vinculen les seves experiències als espais específics de cada ciutat. Recopilació de material auditiu i visual.

2

ADAPTACIÓ DRAMATÚRGIA (2 setmanes)

- Adaptació de la dramaturgia amb el nou material.
- Definir recorregut.
- Edició de l'audio.
- Adaptació i creació de les intervencions visuals.

FITXA ARTÍSTICA

Idea original i direcció:

Magda Puig

Assessorament artístic:

Judith Pujol

Ricard Soler

Disseny gràfic:

Magda Puig

Fotografies:

Marc Puig

+

3 Plàcidos

De cada diutat

Coproducció:

TNT - Terrassa Noves Tendències 2016.

PLÁCIDO MO #TERRASSA

**“ME SUBO EN UN
AUTOBÚS Y ME PASO
TODA LA MAÑANA
DANDO VUELTAS. A
VECES NO SÉ NI LAS
VUELTAS QUE DOY”**

Mercedes Cáceres

Plácido Mo #Terrassa

**HOME
STREET
HOME**

CULTURES

Magda Puig sacseja consciències en un muntatge sobre els sense sostre

► Un públic nombrós va participar a Terrassa en l'estrena del nou projecte de l'actriu bagenca

Crònica

TONI MATA I RIU | TERRASSA

L'avorriment no mata però desdibuixa els inexistents horitzons dels qui malviuen dia a dia comptant les hores i els minuts mentre esperen la següent certesa: una altra nit al ras, un jorn més sense feina, un plat a taula per caritat. I molt temps per endavant. Els participants en l'espectacle *Plácido Mo #Terrassa*, creat per la bagenca Magda Puig (Castellbell i el Vilar, 1982), tenien tot just tres quarts d'hora per experimentar aquest malestar però en van tenir prou, en cadascuna de les sis funcions programades entre divendres i dissabte, acompanyant dos homes i dues dones en la seva quotidianitat frustrada per l'exclusió.

Durant una dècada, la casa de Plácido Morales van ser els carrers de Raval de Barcelona. Després de la seva mort, es va obrir un compte de Twitter (@Placido_Mo) on s'expressen persones sense sostre, i és el punt de partida del muntatge escènic que es va estrenar el cap de setmana passat a Terrassa en el marc del Festival TNT de noves tendències. L'èxit de convocatòria de la proposta augura una felicitat itinerància a la peça de la polifacètica actriu i dissenyadora Magda Puig -autora del cartell de la darrera Festa Major de Manresa- perquè, tot i el notable esforç de producció que implica, *Plácido Mo* mereix ser reproduït i adaptat en moltes altres localitats que no poden tancar els ulls a una de les re-

Els participants van tenir la inesperada visió d'una dona vestida amb un burca en una parada d'autobús

alitats més crues de les anomenades societats del benestar.

El vestibul del Teatre Principal era el punt d'inici per a la vintena d'assistents que van prendre part en la tercera i darrera funció de divendres, el mateix nombre de sessions que van tenir lloc l'endemà. Per a cadascun d'ells, uns auriculars i una ruta de traçat desconegut. Darrere d'un guia armat amb un ordinador que controlava la sincronia entre la passejada i el relat que emergia dels aparells auditius, la corrua va encarar la davallada pel concorregut carrer de Sant Pere amb expectació. Una catifa de rebedor, símbol de la felicitat domèstica, saludava els caminants

Magda Puig obre un nou i prometedor front en la seva trajectòria. Cal esperar que «Plácido Mo» tingui continuïtat

amb un joc de paraules irònic i desconcertant: «Home street home».

El treball de Magda Puig, en col·laboració amb el Club Social Andana i la Creu Roja, convida els participants a seguir el dia a dia de quatre vides al límit: la Mercedes, el Pere, l'Itam i la Nino. Els espectadors escolten, miren i, sobretot, volten. Escolten la veu de la narradora i els testimonis dels quatre protagonistes que perme-

ten anar més enllà dels llocs comuns, miren els artificis escènogràfics disposats durant el trajecte amb la voluntat de generar contradiccions i volten pel centre i pels barris per amarrar-se dels escenaris d'unes existències precàries. I sota un pont, decorat literari i fílmic de l'imaginari de la pobresa, es traça el darrer acte d'un itinerari que sotragueja la consciència.

Magda Puig obre un nou i prometedor front en la seva trajectòria. Per festes, repetirà al Maldà amb el reeixit *El llarg dinar de Nadal* i debutarà al Lliure el proper febrer. Cal esperar que *Plácido Mo* s'incorpori al repertori amb continuïtat.

Teresa Ferré

1/10/2016

La ruta guiada de la consciència

El debut com a creadora de l'actriu i grafista Magda Puig dóna veu i presència a les persones sense sostre que viuen al nostre voltant i sovint són ignorades, no només a les grans urbs com Barcelona sinó també a ciutats mitjanes com Terrassa. I ha estat precisament gràcies al Festival TNT, que ha tingut lloc el procés de producció i d'estrena de l'espectacle.

Puig ha estat durant mesos en contacte amb diferents usuaris de l'alberg l'Andana. Fruit de les seves converses i temps compartit, ha concebut aquest espectacle itinerant que es fa en grup darrere d'un guia com si es tractés d'una ruta turística.

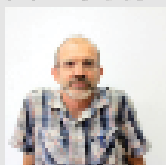
Durant la passejada per la ciutat, que ens va recordar aquell *Cargo Sofia-Barcelona* dels Rimini Protokoll, els que la coneixen la redescobriran i els nous com jo la viuran a través d'un punt de vista totalment diferent de l'habitual, perquè són les experiències de dos homes (Pere i Itam) i dues dones (Mercedes i Nino) la base de la tria dels espais per on se circula i el motor de la dramaturgia. Puig deixa petites pistes en forma d'objectes i també figures de color groc ben llampanat per obrir els ulls als més despitats. Especialment ben trobat l'ús recurrent d'una catifa per deixar ben clar que "la república independent de casa meua" per a molta gent és el carrer pur i dur.

La directora ha sabut construir l'atmosfera necessària perquè l'espectador s'endinsi a la història dels quatre protagonistes gràcies a l'ús dels auriculars. En escoltar les seves veus, a més de potenciar l'aspecte de teatre documental ens ha relacionat íntimament amb cadascun d'ells i, alhora, ens ha fet sentir en certa manera l'aïllament que pateixen respecte la resta de la societat. Una amarga sensació que Puig intenta endolcir amb un final esperançador i de celebració col·lectiva.

[VEURE CRITICA SENCERA AL MITJA](#)

Jordi Bordes

2/10/2016

Mol interessant: com conèixer un món paral·lel al que ningú pot garantir que no hi viurà

Aquest espectacle, al bell mig dels carrers de Terrassa, remet als espectacles de carrer de Fira Tàrrrega tipus *Terra condere* o *Fugit*. Són muntatges que conviden a mirar la ciutat, a olorar-la diferent. Perquè *Placida Mo #Terrassa* procura fer visible alguns sense sostre d'aquella ciutat a partir del seu currículum i el seu dia a dia. Una de les dificultats més greus de viure al carrer és no tenir lavabo propi. I haver-se-les d'empescar les 24 hores del dia. Però la gana, el fred i la son també figuren en els greuges. Per una altra banda, no se'ls h pregiunta les raons per les que van anar a parar a aquesta situació indesitjada. Hi ha moments de pau, de convivència, de poder disfrutar la ciutat i sentir-se acollit. Com en aquell *La nit just abans dels boscos*, la persona aparentment marginada se sincera i acull en la seva invisibilitat. De fet, el viatge íntim (el grup reduït sent les veus dels seus companys invisibles des d'uns auriculars) remet a saber-se reconèixer en l'altre, oferir a un desconegut la teva confiança, de manera similar a la de *Públic present 24h* d'Ada Vilaró. Una peça molt interessant que anirà versionant, ciutat a ciutat. Es mereix poder ampliar la seva geografia donant veu als invisibles i dignitat a la seva fragilitat. Experiència necessària.

[VEURE CRITICA SINCERA AL MITJA](#)

Plácido, Mohammad i Melilla a Terrassa

5.10.2016 Oriol Puig Taulé. Terrassa.

El teatre contemporani surt al carrer, dóna veu a qui no en té, es converteix en document, documental i mirall de l'actualitat. Al TNT també hi hem vist espectacles que prenen la realitat com a material de partida, que traslladen les mirades d'aquells que normalment no veiem al centre de l'escena, que reflexionen en veu alta sobre la guerra, els refugiats i les migracions. Aquesta és la tercera i última crònica d'Oriol Puig Taulé.

La ciutat és una escenografia, nosaltres som els figurants

Plácido Morales era un home que vivia al carrer, a Barcelona. També escrivia els seus pensaments, i ara existeix aquest [compte de twitter](#) on diverses persones que viuen o han viscut al carrer escriuen allò que els ve de gust.

Plácido Mo #Terrassa és la primera creació de l'actriu **Magda Puig**, un recorregut guiat per la ciutat egarenca. Ha rebut l'assessorament artístic de **Judith Pujol** i **Ricard Soler**, directors artístics de la companyia Obskené, i el segon és el guia mut de la visita urbana. El punt de partida és al Teatre Principal i els espectadors, provistos d'auriculars, assisteixen a una visita guiada sobre les condicions de vida d'aquells que viuen al carrer, a Terrassa. Sentim les veus i les reflexions de l'**Itam**, el **Mohamed** i el **Nino**, en un muntatge creat amb col·laboració del centre d'allotjament d'urgència i acollida nocturna **Andana** i la **Creu Roja**.

El fet de formar part d'un grup ens converteix automàticament en éssers socials, però si tots portem uns auriculars posats la col·lectivitat es converteix en un conjunt d'individualitats que caminen en silenci pels carrers de Terrassa. Baixem pel carrer de Sant Pere (*Home, street home*) i de seguida ens adonem de quina és una de les necessitats bàsiques de la gent que no té casa: poder fer les seves necessitats. Amb les nostres ciutats actuals plenes de bars amb serveis "exclusius per a clients", aquells que no es poden permetre un cafè amb llet es veuen obligats a solucions més imaginatives, com poden ser les biblioteques municipals o els lavabos públics del Parc de Vallparadís. La visita guiada ens fa sentir les veus dels qui normalment no veiem, dels invisibles, i al mateix temps ens fa mirar la ciutat d'una altra manera. Els creadors de l'acció han fet subtils modificacions a una agència de viatges o als cartells de les pel·lícules en exhibició al Cinema Catalunya, però la gràcia d'aquest tipus d'intervencions artístiques és que la nostra mirada ja es posa en estat d'alerta, i per tant podem llegir qualsevol estímul segons els paràmetres d'allò que estem experimentant.

— Missatges reveladors als carrers de Terrassa.

A la Plaça Vella veiem un ésser groc assegut en un banc, invisible als ciutadans que segueixen fent la seva vida, una taca de color fluorescent que podríem ser qualsevol de nosaltres. Pugem a un autobús (*Bus, sweet bus*) i amb la comoditat de la cadira i l'escalfor del motor entenem perfectament la dona que ens explica que passa hores recorrent la ciutat en aquest mitjà de transport, fins que el conductor la fa fora. A l'arribada a Vallparadís, a sota d'un pont ens espera una plata d'ensaimades amb una espelma encesa, ens donen un mapa perquè els foranis sapiguem retornar al centre i passem per sobre de l'estoreta on hi posa *Home, go home*. Projecte honest, ben realitzat i totalment exportable, *Plácido Mo #Terrassa* fa que, almenys durant uns dies, mirem la gent que no té un sostre d'una altra manera.

When I visit festivals around the world I tend to write blogs for Jacksons Lane after the fact, often reviewing and reflecting on the work some days after I have returned to London. But as I sit here on a sunny square between shows at Terrassa's TNT Festival, watching an awe-inspiring display of what I can only describe as 'acrobatic ballet' soundtracked by a DJ mixing basque sounds with beats, I feel the urge to write about my experience right now, such is the unique nature of this annual event.

It is my second year here, and I am slowly starting to understand the breadth and complexity of Catalan arts and culture. I like to think we are a pretty broad church at Jacksons Lane, although we are known mostly for our circus and visual theatre work. But the thing about TNT is that these forms exist within so much of what you see here, but you could not necessarily define the work as one or the other.

The work here is often lo-fi, a little clunky at times, sometimes over-long, occasionally very wordy, but always fascinating, constantly defying expectation. Audiences are sometimes kept at arms-length to the performance, creating a strange voyeuristic sense of detachment, but at other times we are totally integral to the work. I watch amazed as things break down, go a little awry, the work stripped bare and deconstructed. Curtain calls are fudged (if taken at all), applause is met with awkward, humble grins of gratitude. Almost everything has a political context - a comedic clowning piece (*All In* by **Altresbandes**) is shown to be a deeper meditation on conformism and identity; an immersive walking tour through the post-industrial alleyways and municipal squares of Terrassa (**Placido Mo** by **Magda Puig**) takes a twist and turn as you realise you are suddenly exploring the dispossessed street people and subcultures of the town.

As you meet with the artists in the festival you start to consider how many seem to exist in their own micro-climate, yet the rapport, collaboration and relationships between them is more close-knit and supportive than I have seen anywhere else in Europe. The beauty of so much of this work is that it inhabits and reflects the specific worlds of the artists who make it, and that in itself may be all that is needed, and that sometimes just to create and share a piece of art a handful of times can be enough.

It reminds me of the maverick Scottish artist Bill Drummond (he formerly of the KLF) who formed a choir, created a performance piece over many months and then took them all the way up a mountain to perform just once to...absolutely no-one. (He also famously once burnt a million pounds, but that's another story).

[...]

I approach each performance at TNT with a slight fear, a sense of unknowing, but always a tremor of excitement. Could we present this work at Jacksons Lane? Well you know what, I wouldn't be here if I thought we couldn't.

Watch this space.

MAMBO

TEATRON

Inicio ¿Quieres mambo?

← Fiesta

But whatever it is →

Nos gusta escribir.

Nos juntamos para bailar.

Arte y política, otra vez

Posted on octubre 5, 2016 by Rubén Ramos Nogueira

Me da la impresión de que, hasta hace poco, si alguien metía en la misma frase expresiones como “denuncia”, “política” y “arte” muchos nos poníamos a temblar, temiéndonos lo peor. Los que viajaban a América Latina nos contaban que allí la cosa era diferente. Pero si algún latinoamericano nos venía con ese cuento y nos rozaba un poco, salvo contadas excepciones, poníamos cara de “te entiendo y lo siento mucho pero así no”. No es que no estuviésemos lo suficientemente concienciados políticamente, no es que no aprobásemos mezclar arte y política, al contrario, pero preferíamos no abordarlo de una manera tan directa, por respeto, por pudor, por lo que sea. Puede que estos años chungos estén comenzando a hacernos mella o puede que haya muchas maneras de tratar el tema y, quizá, hayamos tenido malas experiencias al respecto que nos hayan dejado un poco traumatizados. Hay de todo, claro, pero algunos de nosotros puede que creyésemos que es bastante obsceno tratar según que temas relacionados con el dolor humano provocado por las injusticias del mundo para montar un espectáculo y que, al final, te aplaudan y te ganes la vida con eso. Pero si eludimos esos temas en lo artístico ¿no estaremos escaqueándonos? Por otra parte, cuando leo o escucho a los que denuncian la poca implicación de los artistas con lo político, exhortándonos, a veces exigiéndonos, que arrimemos el hombro y trabajemos para la causa componiendo música, haciendo películas, escribiendo libros, lo que sea pero centrándonos en una temática política, me dan ganas de desertar y gritarles a los intelectuales del comité central que no hay nada más subversivo que pasárselo bien. Y luego les diría que todo es política, que todo es un acto político.

Pero en esta edición del TNT un considerable número de propuestas eran arte de denuncia, o estaban impregnadas de denuncia política. Y me he encontrado de todo, pero he participado de experiencias muy contundentes en su denuncia política y que, al mismo tiempo, no da vergüenza ajena contemplar en un escenario sino, más bien, todo lo contrario, son bellas y emocionantes a un tiempo.

[...]

Pero no, quiero pensar que no. No hay que imaginar futuros potenciales negativos que puedan hacerse realidad. Bórrenlos de su imaginación ahora mismo. Pero eso no quiere decir cerrar los ojos a la realidad. Para que esos futuros potenciales no se materialicen quizá sea necesario fijarse en las miserias que nos rodean. Y eso, a veces, quiere decir hacer un trabajo de campo como el que ha hecho Magda Puig, con **Plácido Mo**. Coges y te vas a donde están las personas que se han quedado tiradas y duermen en la calle, te vas a hablar con ellos, te enteras de lo que pasa y nos invitas a escuchar su versión. Esa peña no está loca, lo que pasa es que igual nosotros hemos tenido más suerte. Magda Puig lo que ha hecho es invitarnos a salir de la sala y, con la ayuda de un dispositivo móvil que emite para nuestros auriculares, enseñarnos los lugares donde viven los que se han quedado tirados mientras escuchamos sus historias contadas por ellos mismos.

[...]

CURRÍCULUMS

MAGDA PUIG TORRES

Llicenciada en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona i llicenciada en Disseny Gràfic a l'ESDI de Sabadell. Creadora i productora de la companyia *Les Bianchis* i del col·lectiu *Be careful with the shadows*. Treballa com a actriu i com a dissenyadora gràfica.

El seu últim projecte com a creadora ha estat ***Plácido Mo #Terrassa***, (coproducció Festival TNT 2016). Ha treballat com a ajudant de direcció de Carme Portaceli a ***Esplendor***, d'Abi Morgan, estrenada al Romea el juny del 2016 dins el Festival Grec 2016. Com a actriu l'hem pogut veure a ***El llarg dinar de Nadal***, de Thornton Wilder, dirigida per Alberto Díaz, de la companyia La Ruta 40, al Círcol Maldà. Guanyadora del BUTACA 2015 com a Millor espectacle de petit format. També a ***Troïanes 15***, de Jean-Paul Sartre, dirigida per Anna Estrada, de la companyia La Pell, al Teatre Akadèmia de Barcelona (2015). ***Tirant lo Blanc***, de Joanot Martorell, dirigida per Pere Planella, al Teatre Nacional de Catalunya (2014). ***Gran Rifa d'un fabulós viatge a Mèxic*** de les companyies Teatro Ojo (Mèxic) i la Companyia Obskené. Coproducció internacional de Fira Tàrrega i el Centro de la Artes de San Luís Potosí (Mèxic) amb el suport de la Generalitat de Catalunya i Iberescena (en aquest projecte formava part de l'equip artístic a part de ser-ne actriu). ***Sota el Llit*** de Núria Vizcarro i Ricard Soler. Estrenat al Teatre Nacional de Catalunya. Coproducció de la Factoria Escènica Internacional (FEI) i el Teatre Nacional de Catalunya. ***Vaques Sagrades***, de Denise Duncan, dirigida per Joan Arqué, de la companyia Taaroa Teatre, al Teatre Almeria (2013). ***Bolxevics***, d'Aleix Aguilà, dirigit per Júlia Barceló, de la Companyia Solitària, a la Biblioteca de Catalunya (2013). ***Fa una mica de soroll***, de Romina Paula, dirigida per Albert Prat, de la companyia La Ruta 40, Gira Catalunya/Europa 2013. ***Llàstima que sigui una puta!*** de John Ford, dirigida per Anna Estrada, de la companyia La Pell, al Teatre Akadèmia de Barcelona (2012). ***Hamlet és mort***, d'Ewald Palmesthofer, dirigida per Judith Pujol, de la companyia Obskené, al Versus Teatre (2011). ***Circ de la Lluna***, d'Aimé Malena, dirigit per Ricard Soler, de la companyia Obskené, PREMI INJUVE 2010 de creació jove del Ministeri d'Igualtat del Estat Espanyol. Entre d'altres.

En televisió l'hem pogut veure en sèries com ***39+1***, ***Kubala Moreno y Manchón***, ***Pop Ràpid o Ventdelplà***. I en cinema, en la pel·lícula ***La estación del olvido***, de Christian Molina.

RICARD SOLER I MALLOL

Llicenciat en direcció escènica i dramaturgia a l'Institut del Teatre de Barcelona, llicenciat en matemàtiques a la Universitat Politècnica de Catalunya, enginyer superior en telecomunicacions a la Universitat Politècnica de Catalunya, graduat en flauta de bec al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona i format com a tècnic de llums a l'Institut del Teatre i en tecnologia de les arts de l'espectacle amb els creadors Jan Mech i Telenoika.

Actualment viu a cavall entre Barcelona i Montréal gràcies a una beca de la Caixa per realitzar un màster de recerca-creació en arts escèniques a la Universitat de Quebec a Montreal. Juntament amb Judith Pujol i Constanza Aguirre va fundar la companyia Obskené.

Ha dirigit espectacles de carrer com **Fuenteovejuna, breve tratado sobre las ovejas domésticas**. Espectacle reconegut amb el premi a millor espectacle al Festival Internacional de Teatro de Calle de Oropesa de Toledo, el Premi al millor espectacle del festival off de teatro clásico de Almagro 2013 i el Premi al millor espectacle de Zaragoza off 2013. Candidat a dos premis MAX 2015 (millor producció i millor espectacle revelació) i guanyador del Premi MAX a millor adaptació teatral.

L'espectacle **Gran Rifa d'un fabulós viatge a Mèxic** de les companyies Teatro Ojo (Mèxic) i la Companyia Obskené. Coproducció internacional de Fira Tàrrrega i el Centro de la Artes de San Luís Potosí (Mèxic) amb el suport de la Generalitat de Catalunya i Iberescena. **Trossos**, Coproduït per la Companyia Obskené, Fira Tàrrrega 2012 i Festival TNT, amb el suport de la Generalitat de Catalunya. I l'espectacle **Circ de la Lluna**, PREMI INJUVE 2010 de creació jove del Ministeri d'Igualtat del Estat Espanyol.

En espectacles de sala cal destacar l'espectacle familiar **Sota el Llit** de Núria Vizcarro i Ricard Soler. Estrenat al Teatre Nacional de Catalunya. Coproducció de la Factoria Escènica Internacional (FEI) i el Teatre Nacional de Catalunya. **Redaliz** de Pedro Lipcovich, estrenat al Festival GREC de Barcelona. Producció de la Companyia Obskené en col·laboració amb el GREC Festival i l'Institut del Teatre. **L'Ogret** de Suzanne Lebeau, coproducció de la FEI i el Centre d'Arts Escèniques de Reus. I **Buenos Aires** de Rafael Spregelburd, estrenat a l'Institut del Teatre de Barcelona. PREMI A MILLOR ACTRIU per Constanza Aguirre i seleccionat entre els tres millors espectacles de la 15a Mostra de Teatre de Barcelona.

JUDITH PUJOL LLOP

Llicenciada en direcció escènica i dramaturgia a l'Institut del Teatre de Barcelona i llicenciada en Història de l'Art a la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona. Titulada en Tècnica dels Serveis Educatius i Assistencials. (Operatrice dei Servizi Educativo/Assistenziali) a CIOF-FP/ER de Parma, Itàlia. Amplia els seus estudis en dansa i interpretació a escoles com Àrea, el Col·legi del Teatre o el Timbal de Barcelona. I en art contemporani amb els programes i simposis organitzats pel Macba, el CCB o la Fundació Miró de Barcelona.

És cofundadora d'Obskené. Entre els projectes de la companyia destaca formar part de l'equip artístic del projecte **Gran Rifa d'un Fabulós viatge a Mèxic** junt la Companyia mexicana Teatro Ojo. Coproducció de Fira Tàrrrega, Centro de las Artes de San Luís Potosí-Amb el suport d'Iberescena. Obskené. Taller de creació al Centro de las Artes de San Luís Potosí Mèxic i estrena a Fira Tàrrrega 2014. Ha dirigit projectes com el site specific **Nàpols, 27** en el marc del premi Kinètic de suport a la creació i les arts escèniques. Sala Sandaru . Obskené. 2014. Barcelona. L'obra **Este no es un lugar adecuado para morir** d'Albert Boronat. Obra inaugural del cicle Accent Obskené organitzat per la Sala Beckett. Setembre 2013. Barcelona. Ha dirigit el projecte basat en la relació dels mitjans digitals i el teatre, al costat del col·lectiu de multimèdia Etclnventions. **PSP. País sense Paraules** de Dea Loher. Premi Beca Desperta Obskené. Estrenat a la Nau Ivanow 2013. Barcelona. I l'obra **Hamlet és mort. No hi ha Força de Gravetat** d'Ewald Palmeshofer. Companyia Obskené. Espectacle en Temporada al Teatre Versus de Barcelona. Abril 2011.

En el marc d'**investigació** destaca les ponències el *El teatre com a recurs*, en el marc I Jornades de Teatre Formatiu. Organitzat pel Grup d'Investigació i Assessorament Didàctic de la Facultat de Formació del Professorat. Universitat de Barcelona. Gener 2008. O la ponència *Presenciality/virtuality: Relations Between the Theatre and the Digital World in Dea Loher's Land Without Words*. En el marc del programa Re-routing Performance. Conference 2013. Organitzat pel FIRT/ IFTR. Institut del Teatre, Barcelona.

Ha treballat també com a **educadora** en el Servei residencial amb persones amb discapacitat psíquica greu. Fundació ASPASIM de Barcelona. En el Servei d'acompanyament a joves amb risc social de Canovelles per a Grups pel Treball Sociocultural i en el Projecte Jove del Centre Cultural del Morell. Regidoria de Benestar social de l'Ajuntament del Morell de Tarragona.

MAGDA PUIG TORRES

(+34) 699579040

placidomoproject@gmail.com

www.placidomoproject.com